ČÍSLO/17/ROK/2021/MĚSÍC/LEDEN-BŘEZEN

MLUVÍM,
TEDY JSEM

NEBEZPEČÍ
DEZINFORMACE

SPORTOVNÍ
INDIVIDUÁL

STUDENT REVUE

MÉDIA

JAK MOC NÁS
OVLIVŇUJÍ SÍTĚ ?

OBSAH

JINÝ SVĚT str. 6 - 7

HLAVNÍ TÉMA
MÉDIA
Children and mobiles str. 8-11
Sociální média str. 13
Rozhovor str. 18-21

MLUVÍM, TEDY JSEM str. 14-15

PŘÍPAD MÝDLOVÉ VŮNĚ str. 16

MICHAL BĚLKA str. 22-27

MIRKA ČERVENÁ str. 28-29

INDIVIDUÁLNÍ PLÁN Interview na str. 30 - 31

Antigenní testy
Standardní výbava rychlotestů.

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

od začátku března 2020 žijeme v jakémsi „bezčasí“, a tak mnoho z nás poněkud zaskočilo, že již nastal nový rok 2021. Doba, kdy se naše životy opět začnou pomalu vracet do normálu, je bohužel zatím v nedohlednu. Věřím, že čtení nového čísla Student Revue vám „bezčasí“ alespoň trochu zpříjemní.

Italský fotograf, Oliviero Toscani, jenž proslul jako tvůrce kontroverzních reklamních kampaní pro firmu Benetton, napsal: „Reklama je navoněná zdechlina.“. Média značně ovlivňují život každého z nás, v dnešní době obzvláště, a tak se naše redakce rozhodla této problematice věnovat první letošní číslo. Připravili jsme rozhovor s bývalým novinářem, panem profesorem Bělkou. Nejen o tom, jak zůstat v obraze, jsme si povídali s loňskou maturantkou, instagramovou influencerkou, Johanou Bázlerovou, která na Instagramu založila stránku @jsemvobraze.

Na závěr mám pro vás jednu dobrou zprávu. Sportovní rubrika je zpět!

Za tým Student Revue

Klára Marková
redaktorka

NAJDETE NÁS ONLINE!
Buď na adrese ***https://joom.ag/rocC*** nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem *„Student Revue“.*

STUDENT REVUE

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE ● ČÍSLO LEDEN-BŘEZEN 2021

✉ **studentrevue@gmail.com** **Šéfredaktor:** Jakub Škvrna, **Redaktoři:** Sofie Anna Janebová, Klára Marková **Grafická úprava:** Filip Janeček
Přispěvatelé: Anna Bačáková, Matěj Batala, Alena Blažková, Beáta Filipi, Vilém Havrda, Elena Marie Honzáková, Kristýna Prchlíková
Konzultace: Mgr. Věra Janečková

FOTO: REUTERS

Rok beze sportu
Rok zpátky se na the Shay Stadium, domovském stadionu Halifaxu, odhrávala starobylá tradice - v poločase se vytvořila fronta žadající si koláč.
STOKE-ON-TREN, VELKÁ BRITÁNIE

HTTPS://WIDERIMAGE.REUTERS.COM/STORY/A-YEAR-WITHOUT-FANS-LAYS-BARE-SOCCERS-TRUE-SOUL

NÁVRAT DO REALITY: JINÝ SVĚT

To si to jedno lednové ráno šlapu ulicí Palackého. Kam mám namířeno?

TEXT: **Anna Bačáková** 1.A

VÝTVARNÁ DÍLA STUDENTŮ OŽÍVAJÍ A VÁBÍ ZVĚDAVÉ OČI.

To se hned dozvíte. Zastavuji se před mladoboleslavským gymnáziem. Kterým? Jistě uhádnete. Zvednu pohled k novobarokníму balkónku, k sochám, které svou pozornost věnují pouze odrazu v kamenném zrcátku. Vší silou se zapřu o vchodové dveře - nepovolují. Kdo vás zavřel? Jak to, že je zavřeno? Zmrzlá klika konečně povolila a dveře do kouzelné říše se otevřely.

Ze zvyku mířím vlevo ke vstupu do školních šaten. Já vím, mám si vytáhnout kartičku, nebo si počkat na studenty, ale to bych tu čekala hodnou chvíli. Volím tedy kartu ISIC a přikládám ji ke stroji. Táhlé „Píííp“ a pokračuji v cestě. Zhruba v polovině temné uličky, mezi šatními skříňkami a bílou zdí, s hrůzou zjišťuji, že jsem zapomněla rozsvítit, za to mě určitě spolužáci pokárají a zdejší pavouci mě nepřijmou do společnosti. Když nic nevidíte, tak vás rozhodně nenapadne si rozsvítit, že? Máme tu ale horší problém. Jsem plná obav, že na mě vyskočí Mínotaurus, nebo měsíce stará svačina. Zázrakem objevuji úzké schodiště mířící vzhůru. Ptáte se na smysl mé cesty? Na to vám prozatím nejsem schopná odpovědět. Začíná svítat a prázdné chodby se plní světlem.

CÍTÍTE TU VŮNI TEMPER? MÍCHÁ SE S VŮNÍ VOSKU, NOVÉHO PAPÍRU A KÁVY.

Výtvarná díla studentů ožívají a vábí zvědavé oči. Čí oči? Do ticha zařinčí zvonek. Také slyšíte to otravné štěbetání studentů? Šouravé kroky polospícího? „Have you.“ Ozývá se silný hlas patřící jedné z profesorek. A vše rázem utichá. Kdy začíná první hodina? Do jaké učebny mám jít? Mířím ke schodišti v samotném jádře patra, míjím prázdné učebny a konečně se ocitám před kamenným schodištěm. Co to? Přede mnou stojí dominanta hlavní chodby. Pozlacené kyvadlo vrhá zlatavé odlesky do stran. Pohybuje se ze strany na stranu a jeho špice za sebou zanechává cestičku v písku. Na prázdné chodbě toto kyvadlo vyniká. Ale proč tu stojí? Pečlivě se zadívám na dráhu kyvadla. Připomíná mi souměrný, možná trošku oškubaný, květ sedmikrásky. Obracím se na samotné kyvadlo. Je to přeci zavěšená koule s kuželem. Je na tom poutavý samotný pohyb? Nebo je to tím zlatavým povrchem kyvadla? A to pískoviště tu asi nestojí jen tak pro zábavu studentů. Kyvadlo se zastavuje v jednom bodu, v písku zůstávají okvětní lístky. ..

Stoupám po schodech, zastavuji se v mezipatře a zatáčím- směr: učebna výtvarné výchovy. Cítíte tu vůni temper? Míchá se s vůní vosku, nového papíru a kávy. Ale z učebny na mě hledí pouze nedokončená výtvarná díla. Na zemi leží skvrny různých barev a konzistencí, olejové barvy jsou ztracené hluboko v jedné z mnoha papírových krabic, tužky různých velikostí a tvrdostí smutně polehávají v hrníčcích. Chybí vám pořádné tužky? Jednu z nich si půjčuji a doufám, že ji stihnu vrátit do maturity. Vůně prošlého jogurtu zuřivě útočí na mé čichové buňky. S úctou toto místo opouštím a vydávám se po sluchu za brnkavými tóny kytary. Kdo tu hraje? Že by si nějaký umělec zasteskl, rozbil zámek a šel si popovídat s opuštěnými nástroji? Vykouknu ode dveří, ale nikoho nevidím. Nástroje a stojany s otevřenými knížečkami leží na modrém koberci, z oken se mi naskýtá pohled na zasněženou ulici a část venkovního hřiště, které také zeje prázdnotou. Z toho

NA PRACOVNÍCH STOLECH JE PRÁZDNO, KAHANY JSOU SCHOVANÉ POD DESKOU, NA KTERÉ LEŽÍ KARAFY A LAHVIČKY S RŮZNÝMI CHEMICKÝMI LÁTKAMI.

ticha v učebně Hudební výchovy mi začalo být smutno a těsno.

Cestou kolem učebny Německého jazyka mi to nedalo a začala jsem si broukat Meine Biene Maja, věřte mi, že byste to slyšet rozhodně nechtěli... O Tannenbaum by byla rozhodně příhodnější píseň. Mám spousty poznámek k ruským písním, ale to vám, milí ruštináři, neudělám a nechám si je raději pro sebe. První patro mě přivítalo stejným způsobem jako předchozí - TICHEM. Jediné, co tu hřálo, byla výtvarná díla studentů. Kdo ví, kdy se vrátíme... Třeba tu budou viset napořád a stanou se součástí historie našeho gymnázia. Co kdybychom si také nafotili školu a udělali virtuální prohlídku? Zvoní na další hodinu. Doufám, že obrazy vidíte před sebou stejně jasně jako já. Teď si představte učebnu matematiky. Skleněnou vitrínu s tělesy z papíru, z kovu, se starými pomůckami, pravítky a kružítky. Cítím vůni křídy a dezinfekce. Co laboratoř Fyziky? Už mě začínají bolet nohy, ale mé dětské nadšení mi to nevezme. Očima ohmatávám měřidla všech tvarů, délek a velikostí. O kolik pokusů jsme přišli? Určitě vás také baví projekty a testování školního materiálu nebo shazování obrněného vajíčka z prvního patra budovy. Zato vycpaná zvířátka a jiné potvůrky v laboratoři Biologie mě zrovna nelákají... Pokud lákají vás, tak se sem vloupejte sami. Co mě však láká jsou mikroskopy a bohaté (asi desetikilové) encyklopedie s barevnými obrázky. Zjišťuji, že můj odpor k některým vědám záhadně vyprchal, nejraději bych znovu zasedla do lavice a mžourala do okuláru, či chytala světlo do zrcátka pod stolkem mikroskopu. Tímto skládám poklonu všem oddaným biologům, kteří si musí vystačit s lupou.

PO TÉTO PROHLÍDCE ALE ZJIŠŤUJI, ŽE JSEM ASI ŠPATNĚ ZABOČILA, VSTOUPILA DO ÚPLNĚ JINÉHO SVĚTA.

Opouštím ty nebohé tvory s prázdnými pohledy a sbíhám schody, přebíhám chodbu a porušuji už ani nevím kolikáté pravidlo. Nechám svůj čích odumřít v laboratoři Chemie. Jen se nesmějte, kolikrát týdně se teď koupete? Beru si na sebe imaginární plášť a nasazuji si neviditelné ochranné brýle, bezpečnost především. Na pracovních stolech je prázdno, kahany jsou schované pod deskou, na které leží karafy a lahvičky s různými chemickými látkami. Zhluboka se nadechnu. Ach, taky vám chyběl ten čerstvý vzduch? Na chemika si raději hrát nebudu, tuze nerada bych vyhodila školu do povětří... Pomalu zapomínám, na co všechno tyto nástroje jsou, k čemu tak mohou být? Prosím, nikdo to na mě paní profesorce neříkejte! Sundávám plášť, vracím ochranné brýle a hladina nadšení cestou do mé rodné třídy klesá. Nástěnky jsou plné vzpomínek, fotografie visí na špendlících a usmívají se. Učebna Zeměpisu je plná rozjařených prváků, smějí se a debatují o adaptačním pobytu, který jim přinesl spousty veselých a nezapomenutelných vzpomínek a dva zajímavé obrazy sluníček. Jaký byl tedy důvod mé návštěvy?

Studenti jeden po druhém mizí a učebna se najednou dá přirovnat ke každé z učeben. Je obyčejná. Co si myslíte, že dělá naši školu Tou školou, kterou máme rádi? Tou školou, do které se chceme vrátit? Jsou to plně vybavené učebny? Touha po nějaké praxi? Nebo jde o něco více osobního? Důvod mé návštěvy byl jednoduchý. Chtěla jsem se vrátit, lépe poznat školu, projít si ji spolu s vámi. Ale po této prohlídce zjišťuji, že jsem asi špatně zabočila, vstoupila do úplně jiného světa. (Učebnu informatiky jsem raději vynechala, počítače jsem se nabažila dost a dost za poslední měsíce.) A tak odkládám pantofle do své skříňky, hladím tvrdé desky učebnice na Biologii a loučím se s úborem na hodiny tělesné výchovy. Uzamknu skříňku a popaměti opustím tu novobarokní budovu gymnázia. Teď by se hodila nějaká česká píseň. Kde domov můj... ●

Den otevřených dveří
Letos pouze virtuálně.

Phones are making our lives easier Paradoxically they can bring disputes into our families..

CHILDREN AND MOBILES

Parents always want to protect their children. Where is the difference between protecting and spying? We all are living in the time of social media.

TEXT: Jakub Škvrna 3.A

Every one of us owns a mobile phone. We can always be in contact with everyone, everywhere and for free. It is very useful but is there any drawback of always being in touch?

Mobile phones are making our lives easier. Paradoxically they can bring disputes into our families. Some parents are exaggeratedly caring. They use safety apps because they want to protect their children whatever it takes. Thank to these apps, parents can immediately find their children. They can track them; they can also hear voices through their microphones. Does it make them feel safe? Undoubtedly, it can foresee some unpredictable situations. But are we still talking about safety or is it spying? What impacts does it have on children?

THERE ARE SEVERAL APPS LIKE THESE, FOR EXAMPLE LIFE365. COO OF LIFE365 SAID THAT MOST OF THE TEENAGERS ARE OK WITH SHARING THEIR LOCATIONS.

Psychologist Dr. Pamela B. Rutledge describes it in an article: "The Impact of Location-Tracking Apps on Relationships[1] " published on Psychology Today. There are several apps like these, for example Life365. COO of Life365 said that most of the teenagers are OK with sharing their locations. It relates to a trustfulness. I think if there is a mutual agreement between parents and teenager it is clear, and no one would have a problem with it. What about younger children who cannot decide by themselves? Where the protection becomes spying? Dr. Pamela B. Rutledge adds: "Your role as a parent is to provide age-appropriate guidance, structure, and support. It's not to hover and spy." It is an extremity and every extremity does not help. It can have a negative impact. What if parents do not pay attention to their children? Are those children happier?

PARENTS SHOULD BE SOMEONE LIKE A GUIDE WHO CAN SHOW THE WAY.

On the other side, there are parents who are lax. They do not také care about their children at all; they let them do whatever they want to etc. So even though internet can be very useful, it can be very dangerous, and children should know about it. Laxness of the parents can have unforeseen consequences and if they are not relieved soon, it can be problematic. Other reason why it is not good to be in a permanent contact with parents is that children lose their independence. Children must learn how to solve the problems, how to behave in emergency situations, overcome challenges etc. Parents should be someone like a guide who can show the way but how they make it, it should be up to them. They should feel that their parents are always close to them. They should know that in the future, they would have to rely on themselves because nobody would not make their own decisions. Except them alone.

In conclusion, every extreme case is false. It is all about a balanced approach. The parents should find the right way how to protect their children instead of spying them or instead of being too lax. The second most important thing is a trustfulness. If children trust their parents and vice versa, they can better communicate together and thus finding some balance will be much easier.●

1 Rutledge, P. (2019, Aug 13) The Impact of Location-Tracking Apps on Relationships. Psychology Today. https://www.psychologytoday.com/intl/blog/positively-media/201908/the-impact-location-tracking-apps-relationships

ARE CREATORS OF ADDICTIVE TECH BANNING IT FROM THEIR HOMES?

WHAT ABOUT YOUNGER CHILDREN WHO CANNOT DECIDE BY THEMSELVES? WHERE THE PROTECTION BECOMES SPYING?

Bill Gates
"We don't have cell phones at the table when we are having a meal, we didn't give our kids cell phones until they were 14 and they complained other kids got them earlier,"

Marc Cuban
"I have installed Cisco routers ... I have management software. So, it says what apps they're using so I can shut off their phone activity," Cuban says. "I'm sneaky as can be. And she hates it. That's the downside of having a geeky dad, you know. I can figure all this stuff out."
"I'm not going to lie, I paid my son $150 to not watch those videos for two months," said Cuban. "But he could earn if he watched math videos, or did math problems for me, he could earn time to watch Minecraft videos."

Reddit co-founder Alexis Ohanian
(who, in September, had daughter Alexis with his wife, Serena Williams)
"My wife and I both want her to know what it's like to have limits on tech...I do look forward to playing video games with her when she's older, but it's really important that she gets time to just be with her thoughts and be with her blocks and be with her toys, so we'll be regulating it pretty heavily."

Apple CEO Tim Cook
"I don't have a kid, but I have a nephew that I put some boundaries on," Cook said, according to The Guardian. Cook's nephew is about 13. "There are some things that I won't allow; I don't want them on a social network."

Google CEO Sundar Pichai
"At home, our television is not easily accessible, so that there is 'activation energy' before you can easily go watch TV,"
"I'm genuinely conflicted, because I see what my kids learn from all this."

Snapchat cofounder and CEO Evan Spiegel
(Whose son Flynn is allowed just 90 minutes a week)
"I think the more interesting conversation to have is really around the quality of that screen time,".

SOME PARENTS ARE EXAGGERATEDLY CARING. THEY USE SAFETY APPS BECAUSE THEY WANT TO PROTECT THEIR CHILDREN WHATEVER IT TAKES.

Finding a balanced approach
The parents should find the right way how to protect their children instead of spying them or instead of being too lax.

KNIHA, KTEROU JEDNOU NAPÍŠU

Soutěžní texty Olympiády z českého jazyka

TEXT: **Vilém Havrda** 2.A

ZAČAL JSEM SE PROCHÁZET PO TÉ MÍSTNOSTI, PŘECI JEN TO BYLO JEDINÉ, CO JSEM MOHL DĚLAT.

Vstal jsem a zamžoural očima. Svět byl jiný, neprobudil jsem se u sebe v pokoji, ale zcela na jiném místě. Nepoznával jsem to. Byla to téměř prázdná místnost, byl jsem v ní jen já a postel. Zdi byly vypolstrované a jejich pravidelnost rušily ocelové dveře. Vstal jsem ze své postele a chtěl jsem se protáhnout. Nemohl jsem, moje ruce byly svázané. Moje oblečení se skládalo z bílého trička a plátěných kalhot, byl jsem bos.

Začal jsem se procházet po té místnosti, přeci jen to bylo jediné, co jsem mohl dělat. Po pár minutách, hodinách, možná dnech jsem si něčeho všiml. Pod mojí postelí NĚCO bylo. Krabička. Pokleknul jsem na měkkou podlahu a hlavou jsem se natáhl pro onen záhadný balíček. Vytáhl jsem plechovou krabičku a v ní byla kniha. Nohama jsem vyhodil knihu z krabičky a snažil se v ní listovat. Nic v ní nebylo. Řekl jsem si pro sebe: "Proč jsem tu zanechán s knihou, když ani nemůžu psát?" "Je to třeba znamení, přeci jen to může být kniha, kterou jednou napíšu!" odpověděl jsem si. Víte, já sám jsem si byl jedinou společností v místnosti, protože bez společnosti se po těch dnech, měsících, rocích jednoduše neobejdete.

Můj harmonogram spočíval v chození po místnosti, čtení si z prázdné knihy a také ležení v posteli. Možná si říkáte: "Jak jsem mohl žít bez jídla a pití?" Já vám rád odpovím... "Dle čeho soudíte, že jsem vůbec žil?" ●

TEXT: **Kristián**

DNES UŽ JSEM STARÝ. NEJRADĚJI SEDÁVÁM V HOUPACÍM KŘESLE PŘED ROZTOPENÝM KRBEM A KOUKÁM DO OHNĚ.

Jako malý kluk jsem toužil po tom, že napíšu knihu knih. Vše v ní bude napsáno, a tak už nebude potřeba vytvářet další nové další knihy. Věděl jsem, že ji nenapíšu za měsíc, takže jsem se rozcvičoval na kratších slohových útvarech. V prvopočátcích jsem popsané listy odkládal na dno šuplíku a byl jsem rád, že nemohli spatřit světlo světa.

Důležitý zlom v mé tvorbě přišel ve chvíli, kdy jsem začal jezdit na tematické tábory. Zatímco moji vrstevníci napsali na pohled něco ve smyslu, že pozdravují z tábora, já byl originálnější. Vozil jsem s sebou tuny papíru, na které jsem ve volných chvílích vypisoval příběh na téma: táborové hry. Většinou jsem se vešel na pět stránek. Ty jsem pak následně pořád dokola přepisoval, abych mohl dopis poslat všem svým známým, kteří to už ze slušnosti museli přečíst.

Tady naštěstí mé spisovatelské tendence skončily. Dnes už jsem starý. Nejraději sedávám v houpacím křesle před roztopeným krbem a koukám do ohně. Když přijede rodina a posedá na lenošky okolo ohně, vždy chce po mně vyprávění. Ať už historku o tom, jak jsme si s bratrem hráli na medvěda, nebo jak jsme na internátu pouštěli raketky či si zapalovali prdy. Mé děti znají historky nazpaměť, ale i přesto sedí, poslouchají a smějí se. Maličká vnučka Anežka dokonce křičí smíchy. To je to, pro co žiju!

I když jsem na světě třičtvrtě století, rozhodně mi nepřipadá, že bych spolykal moudrost světa. Také už asi nenapíšu Knihu knih. Ale dřív, než natáhnu bačkory, sepíšu všechny ty oblíbené historky pro své nejbližší. Nechám jim tu můj život. ●

POZNÁTE SE? SOCIÁLNÍ MÉDIA

Byla nebyla, před mnoha a mnoha staletími, jedna neuvěřitelná doba, kdy neexistoval internet, žádné sociální sítě ani nic takového.

TEXT: **Sofie Anna Janebová** 3.0

PROTOŽE JE ALE V DANÉ VESNICI POPRVÉ A CHCE O SVÉM NOVÉM MISTRU VĚDĚT CO NEJVÍC, ZJISTÍ SI OD LIDÍ ZE SOUSEDSTVÍ PANA KOUDELKY RŮZNÉ INFORMACE O SVÉM NADŘÍZENÉM.

Lidé se bez nich museli obejít ne jenom na hodinu nebo den, aby splnili nějakou výzvu, ale dokonce na celý život. A tak si informace museli získávat nějak jinak než jejich prostřednictvím. Co bychom ale použili na jejich místě my dnes, abychom si usnadnili práci? Určitě to poznáte:

1.

Marek nastupuje do učení k panu Koudelkovi. Protože je ale v dané vesnici poprvé a chce o svém novém mistru vědět co nejvíc, zjistí si od lidí ze sousedství pana Koudelky různé informace o svém nadřízeném. Například kolik má přátel, na co reaguje větou "To se mi líbí", v jakých komunitách se pohybuje, kde bydlí, kde se vyučil, a podařilo se mu i zjistit, co měl dnes k obědu.

2.

Marek už ve vesnici strávil několik týdnů a za tu dobu už si stihnul všimnout, že ve vedlejší čtvrti bydlí velmi hezká dívka Hana, se kterou by se rád seznámil. Zeptal se proto na ni její kamarádky, ta mu ale bohužel neřekla věci, které by se mu moc hodily. Dozvěděl se, že Hana má ráda roztomilá koťátka, že ke snídani měla vajíčka, jaké ráda kupuje oblečení a kde, s kým kamarádí, co jí přijde vtipné, že má ráda západy slunce, a dokonce i to, co ji kdy napadlo za různé věty.

3.

Marek jednou na procházce objevil novou bylinu. Protože ji nikdy předtím neviděl, potřeboval si o ní něco zjistit. Šel se tedy zeptat ženy svého mistra, zda o ní něco neví. Ona sama moc znalostí sice neměla, zato ale věděla, kdo se v čem vyzná a od koho by se Marek mohl dozvědět, co potřebuje. Odkázala ho tedy na několik svých kamarádek, které se v bylinách vyznaly.

4.

Jedna z tetek, na kterou Marka odkázala paní mistrová, byla zajímavá osoba. Znala hodně zajímavých informací, jak ale Marek později zjistil, zapamatovala si cokoliv, co jí kdo řekl, ať už měl nějaké vzdělání nebo ne, a všechno, co jí kdo řekl, považovala za daná fakta. Ale i přes to, že její znalosti tedy nebyly s naprostou jistotou pravdivé, chodilo k ní pro radu spoustu lidí (nejčastěji studentů), a to hlavně proto, že vše vysvětlovala jednoduše a vždy, když někdo potřeboval poradit, byla hned ochotná šířit své znalosti.

5.

Markův mistr se měl setkat s dalšími mistry ze svého cechu. Nevěděl sice, kolik jich přesně bude, ale místnost, ve které se měli setkat, mohla hostit maximálně 250 účastníků najednou. Nikdo, komu nepřišla na schůzi pozvánka, se do místnosti nedostal, a pokud chtěl, hostiteli schůze byla zaslána zpráva a ten se následně mohl rozhodnout, zda cizince do místnosti vpustí. Zajímavé bylo, že členové schůze se navzájem nemuseli vidět a slyšet, pokud se pro to oni sami nerozhodli. A pokud nechtěli promluvit, a přece se vyjádřit, mohli si mezi sebou psát zprávy. ●

Odpovědi: 1. Facebook 2. Instagram 3. Google 4. YouTube 5. Google Meet

MLUVÍM, TEDY JSEM

Píše se rok 2021. Náš druh si stihl téměř až přivlastnit tento V-ničem-se-vznášející geoid.

TEXT: **Alena Blažková** 1.A

Do pouhého názvu časového úseku našeho vývoje si *musel* naskládat až šestnáct slabik – ROK DVA TISÍCE DVACET JEDNA NAŠEHO LETOPOČTU. Jen a pouze z tohoto faktu lze soudit jediné: nikoli, že máme nějaký ten fištrón pod čepicí, (když už žijeme takový úctyhodný věk), ale že neradi šetříme slovy a slabikami. Jediná možná dedukce.

MYŠLENKY SE NEDAJÍ OVĚŘIT, JAKÝ JE TAM SMYSL POTÉ?

Já samotná jsem vinna z neúnavného nutkání sdělovat jen pro sdělení, a proto je současná situace k podobným kecálkům až nelidsky krutá. Jsme křehká stvoření, společnosti, pochop, prosím. A protože naše rodiny jsou buď celý den v práci, nebo jsou zastoupeny naším nevrlým, na naše slova dokonce až alergickým bratrem, musíme naše touhy a potřeby naplňovat na jiných platformách než je Honza.exe.

Myslím, tedy jsem? Nemyslím si. Myšlenky se nedají ověřit, jaký je tam smysl poté?

NAROZDÍL OD DOPISŮ POSÍLANÝCH POŠTOVNÍMI HOLUBY SI ZPRÁVY PŘES INTERNET NEPLETOU ADRESÁTY.

Mluvím, tedy jsem? Och ano, přesně tak, znamenité, smluveno.

Poprvé za celý můj dosavadní život je až nelegální zajít si na piknik (pik-nic?). Jediné, co ze všedního života zůstává, jsou tedy spletité uličky internetové a ikonky s vtipnými obrázky, za kterými se možná schovávají mí přátelé, mé malé důkazy bytí. Ať už mluvím o těch dlouholetých přátelstvích, kde se známe až příliš (věřte mi), po ta rozpačitá semínka přátelství, která se teprve rozhodují, zda-li vůbec chtějí vyklíčit. Všechna se teď skrývají za obrazovkou. O jedno takové kyberpřátelství bych se s vámi chtěla podělit. Příběh je to krátký, ovšem ráda se k němu vracím.

Psalo se období vánoční roku 2020. Martinův kůň se tradičně vyválel v blátivých bažinách a k tomu si přitáhl i mlhový plášť. Děkujeme, skvělé, Martine! Výjimečně bez stresového mráčku nad hlavou jsem si hověla u kamen zabalená do dek, s knížkou v ruce a ve světě fantazie. Telefon na druhé straně místnosti najednou s hlasitým výkřikem poposkočil a volal mě k sobě. Nadšená z vědomí, že si na mě někdo vzpomněl, jsem čile vyskočila ze své kukly a dychtivě popadla černou krabičku. V tváři trochu bledší jsem zamžourala. *Co to, tohle…to…?*

Narozdíl od dopisů posílaných poštovními holuby si zprávy přes internet nepletou adresáty. Napsala mi známá tvář veselého pejska uprostřed vzplálé místnosti (sarkastické ilustrace, žádnému zvířeti ublíženo nebylo), která byla po nějakou dobu i mou internetovou tváří(podezřelé, že?).Neznámý mi nechtěl prodat gumové kačenky ani čaje na detox. To, co chtěl, bylo snad nejpodezřelejší ze seznamu – chtěl si povídat. V ten den jsem měla odvážnou náladu, lehce podmíněnou hlavní postavou předem zmíněné knížky. Vážení, já odepsala!

Dalších několik hodin probíhalo hladce. S neznámým se povídalo jako se starým přítelem. Od ruských špionů po žáby– vše jsme probrali. A jako paní Popularita jsem svižně pokračovala v konverzaci. Dokonce i nějaké ty vtipy vyplavaly na povrch. Jak krásný, sociálními interakcemi naplněný večer. Jak nevšední. Jak vzrušující! Jsem na nové škole, mám nové spolužáky, kteří se chtě nechtě se mnou musí seznámit a teď poznávám nové lidi přes internet. Tolik potenciálních zážitků stálo přede mnou. Jen je zažít. Nebojte se, už se k vám blížím, skončí pandemie, nebudu se bát s nikým mluvit, protože všechny už budu znát. Bezchybný plán. Když vtom mé plány z růžových brýlí, z ještě růžovějšího světa odkvetly jako nachová pivoňka. Neznámý ukázal svou druhou tvář – za vyrovnaným výrazem psíka se celou tu dobu schovával můj skutečný, dlouhodobý kamarád. Zdrcující. Pro mě tedy, kamarád byl v sedmém nebi, popadal se na břicho, (usuzuji), a na společné messengerové skupině přátel ze základní školy se o tento příběh s chutí podělil. Jako by se mi mé diamantové vyhlídky rozpadly v písek a sršely mi skrz prsty…

MÁM MOC RÁDA SVÉ PŘÁTELE A TENTO INCIDENT MI UKÁZAL, ŽE SE DOKÁŽEME LÁSKYPLNĚ VYTÁČET I PŘES INTERNET.

Mám moc ráda své přátele a tento incident mi ukázal, že se dokážeme láskyplně vytáčet i přes internet. Ale upřímně, nasadilo mi to broučka do hlavy. Byl opravdu neznámý – Luky? Myslel, mluvil. Hověl si někde na kopcích tísňového údolí? Pojďme tento zážitek ukončit na lehké notě. Ať věříte čemukoli v otázce bytí, nikdy stoprocentně nevěřte veselým psíčkům ani svým přátelům. Vše je lež, kamarádi. ●

ILUSTRACE VESELÉHO PSÍČKA-HTTPS://CZ.PINTEREST.COM/

HVĚZDY

TEXT: **Elena Marie Honzáková** 6.0

Kolik jen příběhů
zůstalo myšlenkou, snem?
Kolik jen nápadů
vytrácí se den za dnem?

Kolik jen slov a vět
nevyřkl nikoho hlas?
Kolik z nich prachnivět
zůstalo navždycky v nás?

Kolik snů, iluzí
nikdy se nesplnilo,
jen proto, že snění
k činu neprobudilo?

Kolikrát odrazen
člověk od radosti byl,
jen jiným člověkem,
který také pouze snil?

Kolikrát padaly
slzy nad hnusným slovem
lidí, co nepřáli
nikomu na světě v dobrém?

Není to škoda snad,
aspoň se nepokusit?
No tak nastane pád,
těch nelze neokusit…

PŘÍPAD MÝDLOVÉ VŮNĚ

6. DÍL

ZÁVĚR

Další den vypadala Dominika spokojeně, z čehož jsem dovodil, že na něco přišla.

TEXT: **Sofie Anna Janebová** 3.0

V této situaci to nemohlo být nic jiného než řešení. Na konci vyučování na mě zamávala, ať jdu k ní. Přišel jsem tedy k ní a ta hned hnala, jen abychom byli do konce přestávky ve 113, kde byla zrovna 3.O. Když jsme přišli do třídy, ze zadní lavice vstal nějaký zrzavý kluk a vyšel za námi na chodbu. „Hele, opravdu nevím, co mi chcete, ale radil bych vám, abyste mě do toho případu netahali. Nemám vůbec chuť vám cokoli vypovídat a jsem tady jen proto, že mi to řekla Zuzka." rozkřikl se na nás. Dominika se ale vůbec nedala jeho křikem ovlivnit, i když na ni koukal o hlavu a půl vyšší obr. "Taky mi nic vypovídat nemusíš, já už všechno vím. Postačí přiznání." zadívala se Stanislavovi do očí. Ten zbledl jako křída. „Nevím, o čem mluvíš." bránil se po tom, co se trochu uklidnil. „Přiznání je polehčující okolnost." pokračovala moje sestřenice. Stanislav se chvíli rozmýšlel, díval se střídavě na mě a na Dominiku, která by ho mohla propíchnout pohledem a nakonec se rozpovídal. „Máš pravdu, byl jsem to já. Nevím, jak jsi na to přišla a nevím, kolik toho víš, ale musím ti říct, že jsem nejednal bez motivu. Ta zmije Vávra totiž šikanoval i s několika dalšíma Filipa, mého nejlepšího kamaráda. Nejvíc jsem se ale naštval, když ho okradli a roztrhali mu učebnice. Jakmile jsem se to dozvěděl, vzal jsem si svou encyklopedii hub a začal v ní hledat nějaký ideální exemplář. Chtěl jsem jim ukázat, že šikanovat se tady nebude. Nestál jsem o to, aby umřeli, ale aby byli po zásluze potrestáni. Nakonec jsem tu správnou houbu našel: čirůvka mýdlová. Je to nejedlá až slabě jedovatá houba a otrava se projevuje 3 hodiny po požití zvracením a průjmem. To bylo to pravé. Dá se najít v prakticky jakémkoli lese, takže nebylo těžké si jich pár opatřit. Naplánoval jsem si to tak, že měli být potrestáni postupně všichni a začal jsem samozřejmě s Vávrou. Ten den jsem si sedl na obědě vedle něj, a když si odešel ještě s ostatními u toho stolu pro pití, vysypal jsem mu pečlivě nakrájenou plodnici do omáčky. Bál jsem se jen jednoho: aby mu nebyl podezřelý mýdlový zápach, který z čirůvky vychází. Naštěstí si ale ničeho nevšiml a vše proběhlo jako na drátě. Doufal jsem, že na to nikdo nepřijde, ale teď, když to víte..." dopověděl a vypadal podobně vystrašeně jako na začátku naší konverzace. Skoro to až vypadalo, že bude brečet, nakonec se ale vzchopil a dokázal se i zeptat: „Co teď uděláte?" „Předáme výsledky pátrání detektivnímu klubu a ten je následně pošle panu profesoru Marešovi. Jiná možnost není." odpověděla Dominika úplně automaticky. Stanislav se s tím musel chvíli smiřovat, ale nakonec s ní souhlasil. Neměl ostatně na vybranou. Když jsme ale odcházeli, poznamenal: „Je zajímavé, kam to tento klub dokázal dotáhnout." Moje sestřenice se usmála a dala mu za pravdu. Když jsme odcházeli ze školy, usmyslel jsem si, že i kdyby nenastal ten správný čas teď, dostanu z Dominiky celé vysvětlení, ať mě to stojí cokoli. Kupodivu mi ale stačilo zeptat se jen jednou. „Jistě si pamatuješ, jak jsem zbystřila, když se Libor zmínil o tom, že Ondřej šikanoval. Ta otrava mohla být pomsta za jeho chování. Když k tomu přičteme silný mýdlový zápach z jeho penálu, který je typický pro čirůvku mýdlovou (když jsme nedávno byli s rodinou na houbách, tak jsme jednu našli a neušly jsme s mamkou tátovu výkladu o tomto druhu) vyjde nám, že pachatelem byl někdo, kdo se vyzná v mykologii. U pana profesora jsme zjistili, že je jím Stanislav Janda. Moje pochybnosti se úplně rozplynuly až ve chvíli, kdy mi Zuzka potvrdila jejich kamarádství. Požádala jsem ji tedy, aby mému podezřelému vyřídila, že na něj budeme čekat ve 14:10 před jejich kmenovou třídou, ve které zrovna celá 3.O bude." Takové tedy byly její myšlenkové pochody. „Proč mi to teď přijde tak směšně jednoduché, když předtím se celý případ zdál úplně neřešitelný..." přemítal jsem nahlas. „Možná by byl celý případ tajemnější, kdybych ti teď nic nevysvětlila." spekulovala Dominika. „Takhle ztrácí na záhadnosti." „To by se ti nepovedlo, dostal bych to z tebe buď jak buď." ujistil jsem ji. „Třeba. Od čeho by se jinak říkalo: Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Buď bych se tedy naštvala a nemluvila s tebou, anebo bys to ze mě opravdu dostal." Těmito slovy tedy zakončil hlavní hrdina tohoto případu Dominika Moravcová jeho dění. Musím přiznat, že to bylo to největší dobrodružství, které jsem do té doby zažil. Jak jsem ale později ke své radosti zjistil, zdaleka nebylo poslední. Ale to je zas jiný příběh. ●

POULIČNÍ LAMPA

TEXT: **Elen Marie Honzáková** 6.0

Hvězdy už svítí na nebesích,
pouliční lampy na zemi zas,
temná krása v hodinách nočních,
když jasné luny svit oslní nás.

Potemnělé město koupe se
ve svitu Měsíce, lampiček hvězd,
jež všechny na nebi houpou se,
jak bludní poutníci vesmírných cest.

Pouliční lampy ve městě
září jak na nebi tisíce hvězd,
chlad noci, zas žár lamp při cestě
donutí ruce se sevřiti v pěst.

Donutí oči se dívati
na nebeskou tu krásu veškerou,
chlad noci, zas žár lamp vnímati,
při procházce cestou osamělou.

Osamocen jsi na náměstí,
mrazivý vítr bodá do tváří,
zimní noc ale zlo nevěstí,
i když své pochmurné kouzlo tvoří.

Sám stojíš pod lampou zářivou,
jíž oslnivé světlo však slábne,
poblikává nocí mrazivou,
konečně se tmě poddá a zhasne.

Netruchli nad žárem ztraceným,
netruchli nad starou zhaslou lampou,
vzhlédni vzhůru k nebesům širým,
každá z hvězd je tvému srdci lampou.

Každá z hvězd září jen pro tebe,
jak lampa při cestě nápomocná,
upínej své zraky na nebe,
každá z hvězd, to jest minulost živá.

Když lampa službu svou vypoví,
potemní v noci ti všechna místa,
když však zraky tvé dál hledají,
cestu srdci tvému ukáže hvězda.

WITHOUT YOU

TEXT: **Beáta Filipi** 1.A

Hey there my darling
Would you listen for a while
I know we missed a lot
But I think we still have time
We both made some mistakes
And I feel like that´s alright
You´re breaking me
Looking in my eyes
Leaving
Yet I cherish you like nothing else
And I can´t stop believing
That maybe someday
You will open up your eyes
Realise I need you more than anything
And come back to my life
Without you I´m an empty soul
A colourless butterfly
The starry night without a moon
A bloomless perennial
I thought you were so beautiful
Like the sun shinning on the sky
Never letting anyone
To change what you were standing by
And I will never have a reason
To forget our storyline

DEZINFORMACE

JSOU HROZBOU PRO DEMOKRACII

Johana Bázlerová na našem gymnáziu maturovala v roce 2020.

TEXT: **Jakub Škvrna** 3.A

Aktuálně studuje Mezinárodní obchod na VŠE v Praze. Na Instagramu založila stránku Jsem v obraze (@jsemvobraze). V současné době má její stránka 10,8 tisíc sledujících. Je také stážistkou pro fact-checkingový portál Demagog.cz.

MUSELI JSME SI DĚLAT OBSÁHLÉ REŠERŠE, PROTOŽE JSME TO CHTĚLI MÍT POSTAVENÉ NA OVĚŘENÝCH FAKTECH, NA PRAVDĚ. NECHTĚLI JSME SI NIC VYMÝŠLET.

Studovala jsi u nás na gymplu, před rokem jsi odmaturovala. Jak na studium vzpomínáš?

Na gympl vzpomínám určitě pozitivně, ale přijde mi, že jsem si to uvědomila až po maturitě.

Od třeťáku jsem chtěla honem rychle odmaturovat a co nejdříve jít na VŠ. Teďka až zpětně vidím, jak to na tom gymplu bylo skvělý. Jaká to byla „pohodička“ oproti tomu, co nás čekalo pak na VŠ. Když to řeknu hodně s nadsázkou, tak maturitu teď zpětně vnímám jako procházku růžovým sadem (smích).

Určitě tedy na střední vzpomínám dobře. Myslím si, že máme dobrou školu, která nás kvalitně připraví na VŠ. Chybí mi taky profesoři a spolužáci. Moc se těším, až bude možnost nějakého srazu.

Začínali jste s Romanem Kuželem na podcastu „Takže tak“. „Jsem v obraze“ nyní už vedeš sama. Jak vás to napadlo?

Bylo to v létě 2019 krátce předtím, než jsem nastoupila do třeťáku. S Romanem jsme se vždycky bavili o politice, řešili aktuální dění ve světě. V tomhle ohledu jsme si hodně rozuměli a měli jsme podobné názory, takže jsem ho oslovila, jestli by nebylo fajn o tom udělat podcast. On souhlasil, a tak jsme se do toho pustili.

Pak následovala maturita a už bylo mnohem časově náročnější se scházet. Navíc také témata, kterými jsme se zabývali, nebylo úplně jednoduché zpracovat. Museli jsme si dělat obsáhlé rešerše, protože jsme to chtěli mít postavené na ověřených faktech, na pravdě. Nechtěli jsme si nic vymýšlet. Následně se ten podcast musel nahrát, sestříhat, a ještě jsem k tomu dělala grafiku na Instagramu. Zabralo to opravdu hodně času, a nakonec se do toho přidala i koronavirová pandemie.

Napadlo mě potom založit instagramovou stránku, na které jsme ze začátku pracovali taky spolu. Teď má pro změnu maturitu zase Roman a postupem času se z toho pro něj stávala spíš taková povinnost, a tak jsme se domluvili, že budu pokračovat sama.

V popisku stránky na Instagramu máš napsáno: „Aktuální témata všeho druhu, politika i positive vibes. Zůstaňte se mnou v obraze“. Proč by člověk měl zůstat v obraze?

Podle mě je důležité udržovat se ve všem alespoň trochu v obraze, protože když má člověk přehled o tom, co se okolo něj děje, začne mít nad věcmi větší nadhled.

Je to hodně provázané i s dějepisem, to sice nesouvisí s aktuálním děním, ale je důležité vědět, co se za minulé století odehrálo. Za jeden z nejdůležitějších předmětů na gymplu považuji Nejnovější dějiny s panem profesorem Futterou, který mi dal mnohem více než celý dějepis během studia. Teď vidím, že ve spoustě věcí má historie opravdu tendenci opakovat se.

Pro mě je to osobně důležité i v tom, že mám ráda nad věcmi kontrolu. Kdybych se podívala na zprávy a nevěděla bych, co za problémy se teď ve světě řeší,

tak by mi to dost vadilo. Chápu, ale že to tak nevnímají všichni.

Jak ty osobně zůstáváš v obraze?

Hodně čtu zprávy na internetu. Čas od času si kupuji i noviny. Nejradši mám Deník N a New York Times, které mám i předplacené. Kupuji třeba i Respekt, nebo se dívám i na vzdělávací videa, třeba na Vox, ze kterého hodně čerpám informace do příspěvků.

To jsou tvoje primární zdroje?

Ano, určitě. Především hlavně Deník N. Ráda čtu i Hospodářské noviny, v rámci školy je můžeme odebírat zdarma. Pak ještě mám ráda i Seznam Zprávy a samozřejmě veřejnoprávní média.

V popisku zmiňuješ i positive vibes (pozitivní zprávy). Proč je to pro tebe důležité, prokládat příspěvky i právě těmi pozitivními zprávami?

Ty jsou pro mě hodně důležité. Myslím si, že to i pomáhá tomu, proč se mému profilu poslední dobou tak daří. Od března loňského roku bylo hodně těžké, ať už ve zprávách v televizi nebo na internetu, narazit na cokoliv pozitivního a když už, tak to byla jenom taková krátká zmínka.

I pozitivní zprávy se pořád dějí, akorát jsou upozaděné těmi negativními. Vysoká čísla nakažených a žluté vykřičníky se více čtou, ale je v nich i hodně negativity. Z čehož jsou lidé unavení, naštvaní a ve výsledku je přestávají sledovat a rezignují pak i celkově na politické dění.

I POZITIVNÍ ZPRÁVY SE POŘÁD DĚJÍ, AKORÁT JSOU UPOZAĎĚNÉ TĚMI NEGATIVNÍMI. VYSOKÁ ČÍSLA NAKAŽENÝCH A ŽLUTÉ VYKŘIČNÍKY SE VÍCE ČTOU, ALE JE V NICH I HODNĚ NEGATIVITY.

Pravda, lež, fake news, dezinformace. Poslední dobou často skloňovaná slova. Fake news se staly tématem tvé maturitní práce. Jak ty k tomu přistupuješ? Ověřuješ si informace ještě nějak jinak?

Je to hodně aktuální téma, které ve společnosti rezonuje. Jsou tady s námi už nějakou dobu a jen tak nikam nezmizí. A poslední dobou je jejich četnost ještě vyšší. Podle mě je to tím, že v Česku nemáme ucelená fakta, jak k pandemii a koronaviru přistupovat. A právě v téhle nejistotě se fake news daří nejvíce. Tímhle tématem jsem se zabývala i v rámci maturitní práce, která mě moc bavila. Dost jsem si tím rozšířila znalosti a doufám, že i ostatním, kteří se mnou na té práci spolupracovali.

Co mám na prvním místě je, že čerpám z ověřených zdrojů. Zprávy typu „jedna paní povídala“ nebo masivně šířící se zprávy na Facebooku, tak ty člověk nemůže brát vůbec vážně. V Česku si informace moc ověřovat neumíme, to se týká jak mladých, tak i starších, prostě všech. Takže když se mi nějaká informace nezdá, a to i třeba na nějakém ověřeném webu, tak se ji snažím nalézt i někde jinde. Říkám si, že kdyby to byla pravda, tak o ní bude zmínka i někde jinde.

Vidíš v dezinformacích hrozbu do budoucna?

Nepochybně. Myslím si, že je to hrozba pro demokracii, a to bez nadsázky. Všímám si toho i teď, kdy na některých místech v Praze probíhají protesty proti vládním opatřením, kde se podle mého názoru dezinformacím daří moc dobře. Tihle lidé vidí zmatek a nejistotu ve vládě a v politické scéně a pak se obrací ke stranám, které dezinformace používají a slibují jim hory, doly, když je zvolí. Taky bychom se s dezinformacemi měli naučit lépe bojovat. Nejhorší podle mě je, že spousta lidí ty dezinformace zopakuje, když je vyvrací, a tím se najedou nachází v defenzivní a dost nevýhodné pozici. Proto by se neměly vyvracet jejich opakováním a neměla by se jim věnovat další zbytečná pozornost.
Aktuálně je společnost hodně naštvaná na politiky, čemuž se nedivím, ale bude to do budoucna problém.

Věnuješ se i spravování sociálních sítí pro fact-checkingový portál Demagog. Můžou fact-checkingové portály pomoci s bojem proti dezinformacemi?

Jsem na stáži u Demagogu. Věnuji se sociálním sítím, ale je nás na to více.

Demagog ověřuje výroky politiků, což si myslím, že je obzvlášť v Česku hodně důležité. Překvapilo mě, že ten proces ověřování je tak obsáhlý. Nejprve výrok hodnotí analytici, pak editoři, korektoři a až potom, co je finálně schválen, tak může být vypuštěn na web, kde se často lidem, ale i politikům nelíbí, že jsou politici pod takovým drobnohledem. Takovéto weby dělají obrovsky společensky významnou práci, protože formují celospolečenskou diskusi.

Ještě bych také doporučila web Manipulátoři.cz, pak třeba i studentskou organizaci „Zvol si info“, se kterou jsem spolupracovala i při maturitní práci.

Nemáš někdy pocit, že jsi informacemi přehlcená? Jak se s tím vypořádáváš?

Tenhle pocit jsem zažívala právě minulý rok, kdy jsem každé ráno koukala na neustále rostoucí čísla nakažených a sledovala jsem i zprávy v televizi. S tím jsem musela přestat, protože to na mě mělo negativní vliv po psychické stránce. Teď si už vybírám, jaké informace čtu. A vím, kdy už je toho na mě moc. V tom momentě vypínám telefon a jdu se třeba někam projít. Jak jsem už ale řekla, teď si informace vybírám, nad jejich množstvím mám kontrolu, takže aktuálně pocit nějaké zahlcenosti nemám. ●

VŠÍMÁM SI TOHO I TEĎ, KDY NA NĚKTERÝCH MÍSTECH V PRAZE PROBÍHAJÍ PROTESTY PROTI VLÁDNÍM OPATŘENÍM, KDE SE PODLE MÉHO NÁZORU DEZINFORMACÍM DAŘÍ MOC DOBŘE.

POKUSY

TEXT: **Elen Marie Honzáková** 6.0

Kolik jen příběhů
zůstalo myšlenkou, snem?
Kolik jen nápadů
vytrácí se den za dnem?

Kolik jen slov a vět
nevyřkl nikoho hlas?
Kolik z nich práchnivět
zůstalo navždycky v nás?

Kolik snů, iluzí
nikdy se nesplnilo,
jen proto, že snění
k činu neprobudilo?

Kolikrát odrazen
člověk od radosti byl,
jen jiným člověkem,
který také pouze snil?

Kolikrát padaly
slzy nad hnusným slovem
lidí, co nepřáli
nikomu na světě v dobrém?

Není to škoda snad,
aspoň se nepokusit?
No tak nastane pád,
těch nelze neokusit...

PŘETVÁŘKA

TEXT: **Elen Marie Honzáková** 6.0

Železo chladné, hlaveň, pažba, spoušť,
jen jeden už stisk, kulka, hlava, konec,
padají slzy, život - lásky poušť,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Kovový náboj - kulka, střela, brok,
jen jeden pohyb - zazvonil už zvonec,
klesají víčka, už jen jeden krok,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Zla pln je život, smutek, beznaděj,
poslední úsměv, slzy na tvých tvářích,
život pln smůly, opusť ho raději,
poslední úsměv, slzy v světle září.

Paprsky světla - záře, horký květ,
spadají na tvé tváře, úsměv, slzy,
nechceš už vidět znetvořený svět,
opusť už světlo. Temno bude brzy.

Železo chladné, čepel, rukojeť,
jen jeden pohyb, čepel, srdce, konec,
padají slzy, stříká horká krev,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Kovová čepel - výbrus, špička, hrot,
bodnutí jedno - zazvonil už zvonec,
klesají víčka, už jen jeden krok,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

Strasti pln život, bolest, beznaděj,
přes slzy úsměv, skrývá srdce bolest,
život sám smůlou, skoncuj to raději,
nepravý úsměv skrývá srdce bolest.

Přes slzy úsměv, skrývá srdce bol,
přes bolest smích zní, ze rtů tvých tak často,
falešná radost, co na moři vor,
v mysli své už navždy jednou klid nastol.

Falešný úsměv skrývá srdce bol,
poslední úsměv, slzy na tvých tvářích,
falešná radost, co na moři vor,
poslední úsměv, přetvářka jen září.

Bolest je skrytá v hloubi duše jen,
na tváři úsměv - vypadá jak pravý,
vysvětlit bolest šlo by ve snu jen,
ze světla v duši stal se prostor tmavý.

Kovový náboj - kulka, střela, brok,
jen jeden pohyb - zazvonil už zvonec,
kovová čepel - výbrus, špička, hrot,
jen jeden už krok, posledních slov prones.

MICHAL BĚLKA

KDYŽ SI STĚŽUJÍ Z OBOU STRAN, TAK ASI PÍŠETE DOBŘE

VYTÁHL JSEM TAM MAMKU, PROLEZLI JSME CELÉ KAVČÍ HORY, DOKONCE JSEM DOSTAL I AUTOGRAM OD MICHALA KUBALA A BÁRY ŠÁMALOVÉ. PROŠEL JSEM SE PO ZPRAVODAJSKÉM VELÍNĚ A ŘEKL SI, ŽE TADY BYCH CHTĚL PRACOVAL.

Michal Bělka odmaturoval na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře, potom vystudoval mediální studia na FSV UK.

TEXT: **Jakub Škvrna** 3.A

První novinářská zkušenost byla z iDNES.cz, kde působil několik let v zahraniční redakci. Splněným snem byla pak práce v zahraniční redakci ČT24. Nyní se vrátil zpět na GJP. Jak vzpomíná na svá studia? Proč se po letech rozhodl vrátit zpět na půdu gymnázia?

Odmaturoval jste na našem gymnáziu. Jak na to vzpomínáte?

Kdybych na ty roky nevzpomínal v dobrém, tak bych se asi nevracel. Je to instituce, která mě nějakým způsobem od dětství formovala, které jsem za dost vděčný, a mám jí tak co vracet. Instituce, kde jsem se dopouštěl i věcí, za které se zpětně stydím a můžu je teď odčinit (smích). Instituce, kde se schází mladí lidé s nějakou životní perspektivou, kteří se pak rozprchnou po světě. A je fajn být u toho zrodu.

Po maturitě jste pokračoval na Mediální studia na FSV UK v Praze. Proč jste se rozhodl tak, jak jste se rozhodl? Co Vás k tomu vedlo?

V DÁNSKU MĚ BAVIL ZEJMÉNA PROJEKTOVÝ SYSTÉM VÝUKY. PĚTKRÁT NÁS HODILI DO VODY A PĚTKRÁT JSME MUSELI VYTVOŘIT NĚJAKÝ TELEVIZNÍ PROJEKT.

Chtěl jsem novinařinu od malička. Byl rok 2003, to mi bylo asi 9 let. Slavilo se výročí 50 let od vzniku Československé televize a pořádal se den otevřených dveří. Vytáhl jsem tam mamku, prolezli jsme celé Kavčí hory, dokonce jsem dostal i autogram od Michala Kubala a Báry Šámalové. Prošel jsem se po zpravodajském velíně a řekl si, že tady bych chtěl pracoval.

Pak už jsem věděl, že jednou budu novinář. Zkoušel jsem to na různých místech, dokonce i několikrát přímo v České televizi. Studoval jsem žurnalistiku a už od prvního ročníku začal psát zprávy.

Nakonec jsem seděl přímo na tom místě, kde jsem dostal od Michala Kubala autogram. Byl jsem jeho podřízený v zahraniční redakci. Splněný sen a práce, která mne několik let vážně bavila.

Během studia jste strávil semestr v Dánsku, v Aarhusu. Dánsko se částečně stalo i tématy Vaší bakalářské a magisterské práce. Ovlivnil Vás ten pobyt nějak do budoucna? Co Vám přinesl?

To byl nejlepší semestr, který jsem za celé studium zažil. Od základky až do magisterských státnic. Pokud by někdo uvažoval o výjezdu do zahraničí, ať už v rámci Erasmu nebo i o nějakém delším, tak mu to můžu jedině doporučit.

V Dánsku mě bavil zejména projektový systém výuky. Pětkrát nás hodili do vody a pětkrát jsme museli vytvořit nějaký televizní projekt. Bylo to 90 procent celé té výuky. Neměli jsme skoro žádnou teorii, jela se pouze praxe s velice promakanou zpětnou vazbou. Měli jsme půjčenou školní techniku a jezdili s ní po celém Dánsku, jak jsme si v týmu naplánovali.

JENŽE NASTAL PROBLÉM: ŽÁDNÝM DÁNSKÝM PŘEDMĚTEM PŘECE NELZE NAHRADIT ČESKOU MLUVNÍ A POHYBOVOU VÝCHOVU II.

Úplně na závěr jsme točili 15minutový dokument na vlastní téma. Sehnali jsme si respondenty, nastřelili scénář a vyrazili. Naše téma byli váleční veteráni, jezdili jsme po ostrovech a navštěvovali bývalé vojáky. Během dvou týdnů jsme objeli poměrně značnou část Dánska.

Řekl bych, že to mi dalo víc než jakýkoliv předmět v Česku ve škole, dokonce i víc než leckterá práce v reálném médiu. V Dánsku jsme byli sami sebou, vymysleli si vlastní téma a zpracovali ho do takového tvaru, jaký se nám líbil. Během semestru se to stalo pětkrát a bylo to parádní.

Když jste se pak vrátil zpátky do Česka. Byl to šok? V čem to tady bylo jiné?

Největší šok byl v přístupu ke studentům a v pružnosti systému. V Dánsku se všechno točilo podle toho, co jsme si řekli, že budeme tvořit. Měli jsme nějaké mantinely, ve kterých jsme se pohybovali, a celý semestr byl takřka v naší režii.

Pak jsem přijel zpátky do Česka a musel opakovat třetí ročník. V rámci Erasmu existuje systém na převádění kreditů z Dánska do Česka, což znamená, že vám tady uznají předměty, které jste absolvovali v Dánsku. Jenže nastal problém: Žádným dánským předmětem přece nelze nahradit českou Mluvní a pohybovou výchovu II.

Takže kvůli české Mluvní a pohybové výchově II jsem protahoval o rok studium. V zimním semestru jsem měl volno, protože jsem měl všechny předměty hotové, a v tom letním jsem tedy dotahoval Mluvní a pohybovou výchovu II.

Vrátit se ze země, kde se celý semestr točil kolem studentů, do země, kde jsem se zkrátka nevešel do tabulky a byť jsem aspiroval na červený diplom, tak jsem musel opakovat ročník, bylo zvláštní. Ten rozdíl v přístupu se odráží třeba i v tom, že v Česku si musíš nastudovat, jaký má konkrétní učitel na fakultě titul, abys neoslovil magistra nebo profesora docente. V Dánsku to bylo jedno. Tam jsme naší učitelce říkali prostě Inger, náš technický lektor byl Hans.

Využil jste nějak to volno v zimním semestru?

Začal jsem pracovat na plný úvazek.

Ještě před odjezdem do Dánska jsem byl externím redaktorem iDNES a hned po návratu jsem tam naskočil naplno. Obratem mě posadili do kamionu a poslali do uprchlického tábora v Calais dělat první zahraniční reportáž v životě. Pak už to bylo v pracovním nasazení. Po celé bakalářské studium jsem působil v iDNES a na začátku magisterského jsem přecházel do České televize.

Dá se říct, že ve chvíli, kdy jsem musel po návratu opakovat ročník, tak jsem přehodnotil své priority a už to nebylo o té škole, ale hlavně o práci.

Zmínil jste reportáž v uprchlickém táboře v Calais. První větší novinářská zkušenost, při škole, a ještě k tomu v zahraničí. Jaké to bylo? O co tam šlo?

No, to byl docela šok. Já jsem se jeden den vrátil z Dánska a druhý den jsem už musel v Ústí nad Labem ve tři hodiny ráno nastoupit do kamionu se sladem pro pivovar. Psal jsem takovou

JEŠTĚ PŘED ODJEZDEM DO DÁNSKA JSEM BYL EXTERNÍM REDAKTOREM IDNES A HNED PO NÁVRATU JSEM TAM NASKOČIL NAPLNO.

on-line reportáž, zprostředkovával zážitky ze života řidiče. On mířil do Anglie, ale mě měl vyhodit na dálnici před přístavem v Calais, kde v té době (červen 2015, pozn. red.) bylo hodně migrantů, kteří chtěli projet do Anglie. Pokoušeli se zastavovat kamiony, aby se v nich dostali přes kanál. Tam jsem měl v noci vystoupit a strávit tam 24 hodin, než se ten kamion bude zase vracet zpátky.

Můžete nějak popsat, co se tam dělo?

Stalo se to, že já jsem na tom místě, kde bylo domluveno, nevystoupil. Když jsem tam viděl hordu lidí, kteří po nás házeli kameny, dopravní značky, vrhali nám zátarasy pod kola. Nechal jsem se zavézt až do přístavu, odkud jsem se pak dostal do města.

Druhý den jsem se vypravil přímo do uprchlického tábora, kde jsem se s pár migranty osobně poznal, což byla obrovská výhoda. Seznámil jsem se s několika Syřany. První se jmenoval Nabil a s ním byl i jeho kamarád Jusuf. Ti mě potom protáhli do míst, kde jim různé charitativní organizace vybudovaly nějaké zázemí jako sprchy, jídelnu nebo stan pro nabíjení telefonů. Na vrátnici si vlastně mysleli, že jsem také syrský uprchlík (smích). Nakonec jsem se zeptal jedné dobrovolnice, jestli můžu fotit, a ta mě nechala vyvést, protože jsem proflákl, že jsem novinář.

Byla to nicméně zajímavá zkušenost. S těmi dvěma jsem se seznámil natolik dobře, že jsme pak zůstali v kontaktu. Oni se po několika týdnech skutečně dostali do Anglie a já jsem za nimi mohl jet ještě jednou. Vznikl takový závěr té reportáže, jak se pánům daří v novém životě v Manchesteru.

DRUHÝ DEN JSEM SE VYPRAVIL PŘÍMO DO UPRCHLICKÉHO TÁBORA, KDE JSEM SE S PÁR MIGRANTY OSOBNĚ POZNAL, CO BYLA OBROVSKÁ VÝHODA.

Byl jste vlastně přímo v centru dění. Když srovnáte, jak o tom referovala ostatní média, jak to hodnotíte?

Byl jsem tam ještě v době, kdy uprchlický tábor v Calais nebylo velké téma. Ten den jsme se tam potkali jen dva novináři. Zrovna když mě vyvedli, snažila se dovnitř dostat jedna Francouzka.

Po pár týdnech jsem radil fotografovi Janu Šibíkovi, kam by v Calais měl zajít, protože se tam zrovna chystal. Ale mezitím se z toho stala masová záležitost. Byla tam spousta novinářů, velké zahraniční agentury. Mně ti běženci ještě ochotně ukazovali, jak bydlí, co si uvařili, chtěli mi třeba prodat banán. Postupně si ale začali zvykat na pozornost a došlo jim, že na tom můžou i něco vydělat. Začali si říkat o peníze za focení, takže ty reportáže velkých zahraničních médií už byly často zaplacené. V tom se situace změnila a zároveň se z toho zpravodajství trochu vytratil lidský rozměr.

Pak už jsme jen četli, kolik dalších migrantů přišlo, že to radnice chce vyklidit a co hrozí řidičům za to, když u nich někdo najde migranta. To jsou samozřejmě důležité informace. Ale příběhy konkrétních lidí, kteří se z nějakého důvodu rozhodli vydat spoustu energie a peněz, aby se dostali do Evropy, se v tom ztratily.

Pak je tu samozřejmě i ten druhý pohled. Oni porušovali zákony. Nemělo by se stávat, že migranti, kteří se násilím dostanou do kamionu, dostanou v Británii okamžitě azyl. Měli zůstat v první bezpečné zemi. Přesto si ale myslím, že nejde ignorovat příběhy, které za tím jsou. To je podstata novinařiny, to mě tehdy moc bavilo a mrzelo mě, že se to z mediálního prostředí postupně vytratilo.

Během Vašeho pobytu v Dánsku jste se tématu migrantů dotkl také. Psal jste o přistěhovaleckých čtvrtích v Aarhusu a v Kodani. Když to srovnáte s Calais, v čem se to lišilo?

Tam už ti lidé trvale žili. Ve čtvrti, která vznikla v 60 a 70. letech jako velice moderní sídliště za městem. Něco jako naše Severní sídliště. Jenže se postupně ukázalo, že tam Dánové moc bydlet nechtějí.

Tahle čtvrť se jmenovala Gellerupparken a postupem času se stala takovým ghettem. My bychom řekli sociálně vyloučenou lokalitou, ale bydleli tam hlavně potomci přistěhovalců z Blízkého východu. A já jsem kousek od té čtvrti měl kolej.

Někteří o ní psali jako o „no-go zóně“. Že se tam lidé bojí chodit, dokonce snad i policisté. Pro mě to byla čtvrť, kterou jsem normálně procházel cestou na nákup, protože ten obchod byl tam a nic moc jiného mi nezbylo. Zdálo se mi, že tam život běží celkem normálně. Bylo zajímavé sledovat ty dva různé pohledy: jak se o tom psalo a jak to vnímáš, když tudy každý den procházíš.

Reportovat o uprchlické krizi v Česku. Nebylo to těžké? Nedostával jste se na tenký led?

Bylo to jako na houpačce. Mám schované spousty e-mailů od čtenářů. Dalo by se říct, že by sis je za rámeček nedal. Já jsem si je za rámeček dal, protože

POSTUPNĚ SI ALE ZAČALI ZVYKAT NA POZORNOST A DOŠLO JIM, ŽE NA TOM MŮŽOU I NĚCO VYDĚLAT.

mi tehdy přišly dost vtipné. „Novinářský hnůj Bělka. Autor je nevzdělaný pablb. Přeji Vám pobyt v Islámském státě.“ Mám jich schovaných dost, věšel jsem si je na Facebook (smích).

No a teď ta druhá strana. Snažil jsem se hledat zajímavé informace ze všech úhlů. Tak jsem třeba napsal, že v jedné oblasti na západě Německa přestali podávat ve školních jídelnách vepřové maso. A přistála stížnost, že jsme to vydávat neměli, protože to podněcuje nenávist.

Psal jsem ledacos a ať člověk napsal cokoliv, vždycky schytal kritiku buď na jedné, nebo na druhé straně. Když si ale stěžují na obou stranách, tak asi člověk dělá tu práci dobře – objektivně, vyváženě, bez protlačování vlastního názoru.

Po práci v iDNES jste působil v zahraniční redakci v České televizi. Co jste tam dělal?

Pracoval jsem v zahraniční redakci, tam se člověk postupně vypracovává. Začínal jsem ranními nebo večerními šichtami. Přijdeš do práce ve 4:30 a připravuješ krátké zprávy do ranního vysílání. To začíná v 5:59 a jsou v něm nové zprávy každou čtvrthodinu. To je super škola!

Zpráva má 20 vteřin, ale musíš si zjistit informace, napsat text, najít obrázky ze zahraničních agentur a zadat práci střihačovi. Když začínáš, tak ti jedna zpráva trvá třeba půl hodiny. Postupně se dostaneš k tomu, že ti to zabere 5 minut. Začínáš s náskokem 90 minut a nesmíš dopustit, aby tě předběhlo to vysílání, protože zprávy se spotřebovávají rychleji, než je vyrábíš. Je to takový sprint, který mě strašně moc naučil.

Nejvyšší meta je vyjíždět do zahraničí a stát se zpravodajem, ale to je meta hodně vzdálená a nejistá. Já jsem došel do fáze, kdy jsem dělal redaktora primárně pro pořady Horizont a Události. Do zahraničí jsem vyjel jednou a zůstal jsem tedy před tou metou, kdy by člověk mohl začít uvažovat o častějších cestách.

A kam jste vyjel?

Jel jsem do Albánie na oficiální státní návštěvu. Letěl tam předseda Senátu a podnikatelská delegace, hlavně na podporu obchodu.

No, a tam jsem došel k závěru, že tohle nejsou akce, které bych chtěl absolvovat často. Uvedu příklad. Bydleli jsme v Tiraně, hlavním městě Albánie, v hotelu přímo naproti parlamentu. Bylo potřeba se dostat do parlamentu na oficiální přijetí. Protokol velí, že není možné, aby státní návštěva chodila pěšky.

Všichni jsme se tedy seřadili do diplomatické kolony. V celé čtvrti se zastavila doprava. Kolona se poskládala a s policejním doprovodem jsme slavnostně vyjeli k první křižovatce, tam jsme se otočili a vrátili se na stejné místo, jen do vedlejšího jízdního pruhu.

Já jsem to bral jako poměrně zbytné divadlo, mohl bych říct, že až šaškárnu. V tu chvíli mi přišlo, že vlastně vůbec nejsem schopný o té cestě s vážnou tváří referovat. A že mi vlastně nebude vadit, když na ty cesty do zahraničí jezdit nebudu.

Média a koronavirus. Jak Vám přijde, že média informují v této době? Jak by měla správně informovat?

Musím se přiznat, že jsem to do značné míry přestal sledovat. Výjimka je

Mimořádné noční vysílání
ČT24 o střelbě ve Francii

TAHLE ČTVRŤ SE JMENOVALA GELLERUPPARKEN A POSTUPEM ČASU SE STALA TAKOVÝM GHETTEM.

ČT24 a na ní Daniel Stach, který rozumí viru i číslům a je schopen je podat tak, aby se v nich dalo vyznat. Přijde mi, že je do jisté míry schopen suplovat vládu, která vysvětlovat neumí.

Na druhou stranu, jestli je potřeba, aby se ty informace hrnuly neustále po celý den, od záplavy čísel po pendlery na hranicích, kteří si stěžují na testování, v tom jsem docela na vážkách.

Myslím, že by to neměla být jediná agenda, o které se píše a vysílá. Nemělo by se dít, že ze zpráv, které mají 45 minut, je 35 jenom o covidu. Důležité informace by zaznít měly a měly by se ukazovat i reportáže z nemocnic, což dělá skvěle Lea Surovcová. Aby si lidé, kteří stále ještě nevěří, že covid existuje, uvědomili, že ti lidé v nemocnicích doopravdy umírají.

Jak by měla média pracovat s dezinformacemi například o očkování nebo o covidu celkově? Měla by vůbec? Neměla by to dělat spíše vláda?

Vláda se pokoušela. Asi se nedá říct, že by v tom byla úspěšná.

Dezinformace je potřeba mít na paměti, je potřeba proti nim bojovat. Nejlepší obrana je poskytovat ty informace srozumitelně, ověřitelně a věcně. Důležité je si budovat důvěru a nezkazit si to tím, že třeba nějakou dezinformaci nevědomky vypustíte ven. Pak ta důvěra, kterou si médium buduje, velice rychle opadne.

Před necelým rokem jste v České televizi skončil a vrátil jste se zpět na GJP. Asi jste to už v úvodu naznačil. Co Vás k tomu vedlo? Bylo to těžké rozhodnutí?

Vždycky jsem chtěl být novinář, to jsem říkal. Ale v době, kdy jsem tu práci začal naplno dělat, jsem zároveň začal jezdit na tábory jako oddílový vedoucí při Domu dětí a mládeže tady v Mladé Boleslavi.

K tomu jsem se účastnil vzdělávacího projektu pro studenty, později jsem ho i organizoval a nakonec vedl. Bylo to určeno pro studenty středních a vysokých škol. Na týden se všichni stali americkými kongresmany, ministry, novináři a lobbisty (šlo o Český model amerického kongresu – ČMAK, pozn. red.). Měl jsem pod sebou tým 35 studentů, kteří se mnou po celý rok připravovali projekt a na týden pak přijelo do Plzně asi 150 mladých účastníků.

Při téhle úzké spolupráci se studenty, ale také u dětí na táboře, jsem si čím dál pevněji uvědomoval, že to místo, kde je mi dobře, kde mi moje práce dává smysl a kde mám co předávat, není v televizi, ale právě u těch mladých lidí.

Řekl jsem si, že by bylo fajn se jim věnovat více, a tak jsem se přihlásil na pedagogické minimum, to je rok a půl studia na pedagogické fakultě. Člověk tam musí absolvovat i praxi. Domluvil jsem si ji u paní Budínové na naší škole, mimo jiné v dnešní tercii a sextě. Odcházel jsem přesvědčený, že tu práci chci dělat. A hned.

Můj původní plán byl otevřít si zadní vrátka. Abych mohl jít učit, až budu z práce v médiích už vybitý. Jenže pak jsem si to představil: do padesáti budu novinář, vyhořím, najdu si práci ve škole a zjistím, že je skvělá. A budu se proklínat, proč jsem to neudělal už před třiceti lety. Myslím, že jít hned byla dobrá volba. Jsem mezi vámi rád a naprosto spokojený. ●

V Calais
Seznámení se s migranty

JAK JSEM SE (NE)SEZNÁMIL

To jsem vám, milí přátelé, jednou z čisté zvědavosti zavítal na internetovou seznamku.

TEXT: **Matěj Batala** 1.A

Asi bych hned takto na začátek měl říct, že v seznamování přes internet nevěřím, nic neočekávám a říkám vám, že takovou loterii jsem ještě neviděl. Ale teď hezky pěkně od začátku.

Po procesu vytvoření vašeho profilu tak dlouhém, že byste si za tu dobu vámi chtěnou partnerku našli čtyřikrát, a po odpovědi na velice zvláštní a pro někoho až vlezlé otázky, se před vámi konečně objeví seznamka. Ta vypadá podobně jako obchodní centrum, jen si místo mléka s nejdelší dobou trvanlivosti vybíráte tu nejsympatičtější ženu. Už tento způsob jakéhosi výběru mi přijde velice nepřirozený a odpudivý, ale když už jsem se rozepsal, tak přece neskončím.

Do oka mi padla Martina, profil vypadal na první pohled pěkně a věrohodně, dokonce i sama seznamka tvrdila, že bychom si měli vyrazit. Zdálo se, že mi jsou bohové, čakry, karma a zkrátka všechno v co chcete i nechcete věřit nakloněni. Napsal jsem jí tedy s myšlenkou toho, že se stejně nic nemůže pokazit. „Ahoj“ Napsal jsem. Neoriginální, vím, ale bez značného počtu klišé se při prvním seznamovaní neobejdete. „Ahoj.“ Odpověděla vcelku rychle. Nevěhal jsem. „Jak se máš?“ „Dobře, jak ty?“ Klišé střídalo klišé, otřepané fráze a komplimenty nebyly pozadu, slovo dalo slovo, a za pár dnů se blížila naše první schůzka.

Už je to tady, dnes se setkám s Martinou. Jsem vcelku nervózní, nikdy jsem se nescházel s někým, koho jsem poznal na internetu. Inu, s kytičkou jsem se chůzí pravého gentlemana vydal směrem k podniku, kde jsme se měli sejít. Jak jistě tušíte, po příchodu na mě čekalo jisté překvapení. Vylučovací metodou, která téměř nebyla potřeba, protože v celé restauraci byly jen tři důchodkyně na kafíčku, jeden bezdomovec, co se asi přišel jen ohřát a na barové židli neznámý muž, jsem usoudil, že se Martina asi opozdila. Popostoupil jsem k již zmíněnému muži, bylo mu asi 50, byl neoholen a jeho prořídlé vlasy byly sepnuty do culíku a oblečen byl očividně podle katalogu šusťákových bund z roku 92. Zeptal jsem se: „Prosím vás, mám se tu setkat s jednou slečnou, neviděl jste ji tady?“ „Neviděl, ale myslím, že jste tu správně, já jsem Martin. Rád tě poznávám osobně.“ Po krátké zdvořilé konverzaci jsem se omluvil, rychle odešel, zahodil kytku do popelnice a vrátil se domů.

Co říct závěrem? O seznamkách si udělejte představu sami, já jen vím, že po této zkušenosti budu s velkou nechutí vybírat i to mléko v obchodě.●

K BIATLONU PŘIŠLA JAK SLEPÝ K HOUSLÍM

ROZHOVOR S MIRKOU ČERVENOU

Začínající, talentovaná biatlonistka, 16letá Mirka Červená, přišla k biatlonu tak trochu jak slepý k houslím! Kromě biatlonu Mirka občas hraje i na kytaru, ráda čte a kouká na filmy.

TEXT: **Klára Marková** 3.A

Mirka na závodech
Střelba v leže, tzv. ležka.

Jak ses k biatlonu dostala?

V šesté třídě jsem z vesnické školy přešla na 3. ZŠ. Zde mě paní učitelka zapsala na atletický pětiboj. Nikdy předtím jsem se žádnému sportu nevěnovala, tudíž ode mě nikdo neočekával žádné větší výsledky. Nějakým způsobem se mi ovšem povedlo kvalifikovat se do krajského kola, které jsem k překvapení všech vyhrála. Když se ohlédnu zpět, sama tomu stále nevěřím. Vítězstvím v krajském kole jsem se kvalifikovala do republikového kola. V této době si už mí rodiče řekli, že jsem na sport asi talentovaná. Zeptali se mě, jestli bych se nechtěla nějakému sportu věnovat. Uvažovala jsem o atletice. Moje mamka měla známého, který dělal biatlon, a tak jsem si šla biatlon zkusit a už jsem u něj zůstala.

MOJE MAMKA MĚLA ZNÁMÉHO, KTERÝ DĚLAL BIATLON, A TAK JSEM SI ŠLA BIATLON ZKUSIT A UŽ JSEM U NĚJ ZŮSTALA.

Jaké byly začátky?

Začátky byly velmi obtížné. V rodině nemám žádné sportovní předky. Jsem z velmi široké rodiny první, kdo se nějakému sportu věnuje. Biatlonu jsem se začala věnovat ve 12 letech. Nevěděla jsem, co jsou běžky. Zbraně jsem ale znala už od mala. Můj táta i děda jsou myslivci, a tak střílet ze vzduchovky jsem uměla. Fyzická stránka biatlonu mi ovšem nic moc neříkala.

Jak se ti líbí u nás na škole? Vybrala by sis po půlroční zkušenosti stejně?

To je těžká otázka. Nebydlím přímo v Boleslavi, a tak v dojíždění jsem moc výběr neměla. Pekař byl v podstatě jedinou volbou. Ještě nemám úplně jasnou představu, čemu bych se chtěla do budoucna věnovat. Na škole se mi moc líbí. Mnoho učitelů mi vychází vstříc, i přesto, že jsem si do prváku nezařizovala individuální plán.

Pomáhají ti spolužáci, když často chybíš?

Ano, máme skvělou partu. Spolužáci mi posílají zápisy. Hodně mi pomohli, když jsem byla celý prosinec na soustředění ve Švédsku. Holky mi dokonce samy zavolaly a látku, které jsem nerozuměla, mi vysvětlily na dálku po telefonu.

MNOHO UČITELŮ MI VYCHÁZÍ VSTŘÍC, I PŘESTO, ŽE JSEM SI DO PRVÁKU NEZAŘIZOVALA INDIVIDUÁLNÍ PLÁN.

Jak probíhají tréninky? Kde trénujete?

Fyzička se dá trénovat kdekoli, kde se dá jezdit na běžkách. Momentálně jezdím za klub SKP Kornspitz Jablonec, kde máme střelnici a trénujeme komplexně. Součástí přípravy je i posilování a běh.

Závodila jsi vždy za SKP Kornspitz Jablonec?

Když jsem s biatlonem začínala, tak jsem závodila za mladoboleslavský tým KB Trefa. Poslední rok v žákovské kategorii jsem si vyběhla postup do sportovního centra mládeže. Tím pádem jsem se dostala do týmu SKP Kornspitz Jablonec.

V prosinci jsi byla na soustředění ve Švédsku. Jak jsi se ocitla na soustředění v zahraničí?

Tým SKP Kornspitz Jablonec představuje ve světě biatlonu již trošku vyšší ligu, a tak každý rok jezdí na soustředění do zahraničí. Tradičně se jezdí do Norska. Vloni to ovšem kvůli covidu nebylo možné, a tak jsme jeli do Švédska. Původně mělo soustředění trvat tři týdny. Nakonec se ovšem kvůli covidové situaci protáhlo na čtyři. Jelo nás dvacet. Deset kluků a deset holek. Z mé kategorie jsme tam byly tři holky. Ostatní byli starší.

Jak soustředění probíhalo? Jaké máš z něj pocity?

Nejvíce jsme se věnovali komplexním tréninkům, které jsme prokládali posilováním.

Soustředění bylo, nejen pro mě, velmi náročné. První týden byl nejhorší. Museli jsme si zvyknout na režim: rozcvička, snídaně, první tréninková fáze, oběd, druhá tréninková fáze, večeře, spánek. Když jsme si představili, že takto budeme fungovat tři týdny, většina z nás si myslela, že tam umřeme. Po týdnu jsme si už na zátěž zvykli a soustředění bez větších problémů zvládli.

KDYŽ BUDU PILNĚ TRÉNOVAT A NEPOLEVÍM, TAK BYCH SI ASI DO BUDOUCNA NĚJAKÝ VYŠŠÍ CÍL DALA.

Jak zvládáš nervozitu před závody?

Nervozitu jednoduše nezvládám. Uklidnit se před startem je pro mě velmi náročné, zvláště pokud se jedná o nějaký důležitý závod. Na startu ještě nervozita není tak hrozná. Nejhorší je příjezd na první položku. Lehne se na podložku a v hlavě mám to, že následujících pět ran rozhodne, jestli závod bude dobrý, nebo špatný.

Máš nějakou oblíbenou závodní trať, kam se ráda vracíš?

Můj nejoblíbenější areál je v Novém Městě na Moravě. Dobře se mi tam střílí i jede. Tamější trať mi vždy sedne.

Co se týče střelby: preferuješ stojku nebo ležku?

Ležka se mi určitě zdá lehčí, ale lepší výsledky mám na stojce.

Věnuješ se vedle klasického biatlonu i letnímu biatlonu?

Na letní biatlon jsme byli zaměřeni v mladoboleslavském týmu. Od té doby, co závodím za Jablonec, letní biatlon jezdíme, jen abychom nevypadly z rytmu závodění.

Jaký byl tvůj největší dosavadní úspěch?

Nejvíce jsem pyšná, že jsem se dostala do jabloneckého týmu. Jako druhý největší úspěch vnímám, že jsem během letní sezony 2020 na letním biatlonu získala dva vicemistrovské tituly ČR.

Máš nějaký biatlonový vzor?

Nemám nikoho, koho bych se snažila vyloženě napodobit. Nejvíce fandím Norce Tiril Eckhoffové.

Stanovila sis nějaké cíle na tuto sezonu?

Na začátku sezony jsem žádný cíl neměla. Kvůli pandemii se zrušilo mnoho závodů.

V druhé polovině února nás čekají nominační závody na Olympijské naděje. Tam si dávám za cíl skončit do top pět a nominovat se na Olympijské naděje.

Jaké jsou tvé biatlonové sny?

Už jsem nad tím mnohokrát přemýšlela. Nevím, co předvedu dnes na tréninku. Nevím, jak dopadnou příští týden závody. Nemohu plánovat, co bude za tři roky. Žádné větší cíle, jako reprezentaci, si proto nestanovuji. Samozřejmě se budu snažit. Když budu pilně trénovat a nepolevím, tak bych si asi do budoucna nějaký vyšší cíl dala.

Chceš se biatlonu věnovat i do budoucna?

Určitě ano. Po gymnáziu ale plánuji i nějaké další vzdělání. I kdyby se mi hodně dařilo a směřovalo to třeba až k reprezentaci, tak nechci na školu úplně zanevřít.

Za celou redakci Student Revue ti přeji, mnoho úspěchů, ať se ti daří i do budoucna a mnoho nul na střelnici.

NENÍ VŠECHNO ZLATO,

CO SE TŘPYTÍ!?

Přiznejme si to. Všichni bez rozdílu někdy nadáváme na školu. Někdo více, někdo méně a někteří neustále špačkují.

TEXT: **Klára Marková** VE SPOLUPRÁCI S **Adamem Kopeckým** 3.A

Každý z nás minimálně jednou nad školou zahořekoval. Školní problémy většiny z nás jsou ovšem spíše úsměvného charakteru...

To, že chodíme do školy, v dnešní době spíše na Meet, a pak se ve volném čase věnujeme svým koníčkům, je pro většinu z nás samozřejmostí. Přemýšleli jste někdy, že by to bylo obráceně? Nejdřív zábava, pak škola? Zní to krásně. Představa jak z nějakého utopického románu. To by bylo volna... V mém okolí je pár lidí, kterým se to podařilo. Z jejich sportovního koníčku se stala priorita číslo jedna, a tak mají individuální studijní plán. Někomu by se mohlo zdát, že si zařídili takovou „ulejvárnu“, aby si mohli chodit do školy, jen když se jim opravdu zachce, a nemuseli se neustále učit na testy a zkoušení. Ono ovšem není všechno zlato, co se třpytí. Vrcholového sportovce, Adama Kopeckého, jsem se zeptala, co vše individuální plán obnáší. Adam mi popsal, jak fungoval v lednu, kdy se většina z nás snažila ještě vylepšit před pololetím známky a na volný čas měla o trochu méně času.

„Myslím si, že leden byl pro mě jeden z nejtěžších měsíců s individuální plánem vůbec. Během minulého roku jsem toho hodně procestoval, a tak jsem na školu neměl skoro vůbec čas. Není výjimkou, že ze školního režimu z časových důvodů někdy vypadnu i na měsíc. Z mnoha předmětů jsem měl před koncem pololetí málo známek, a tak jsem musel vše dohánět na poslední chvíli během jednoho týdne. Vše se ovšem během pěti dní dohnat nedá, a tak jsem z několika předmětů neklasifikovaný. Na klasifikační resty mám naštěstí čas do března. Letos trénuji mnohem více než vloni. Jako na ostatní profesionální sportovce se i na mě vztahuje výjimka, a tak mohu trénovat bez omezení.

Celý leden jsem trénoval v podstatě nepřetržitě. Už je to dost vyčerpávající. Nevíme, na co trénujeme, protože se kvůli pandemii neustále ruší naplánované turnaje. Nezbývá nám nic jiného než vydržet.

Během týdnu mám zhruba deset až jedenáct tréninků. Povětšinou trénujeme dvakrát denně. Každá tréninková fáze trvá dvě hodiny, plus ještě nějaký čas zabere protahování. Ráno se zpravidla trénuje kondice, síla (chodíme do posilovny), nebo i technika. Odpoledne jdeme do kimona a máme klasický judo trénink, který je zaměřený na objem, to znamená hodně cvičných zápasů. Pomalu začínáme i zrychlovat, tím pádem jsou tréninky dynamičtější. Připravujeme se na případné turnaje.“

Dělat jakýkoliv sport na vrcholové úrovni, ještě v kombinaci se školou, je mnohdy velmi náročné. Hlavně v dnešní době, kdy si nikdo není jistý, zdali bude moci tréninkovou dřinu prodat na turnajích. ●

VRCHOLOVÉHO SPORTOVCE, ADAMA KOPECKÉHO, JSEM SE ZEPTALA, CO VŠE INDIVIDUÁLNÍ PLÁN OBNÁŠÍ.

EUROPEAN JUDO OPEN Prague 2021
Mezi seniory se Adam Kopecký umístil na třetím místě.

NENÍ VÝJIMKOU, ŽE ZE ŠKOLNÍHO REŽIMU Z ČASOVÝCH DŮVODŮ NĚKDY VYPADNU I NA MĚSÍC.

NEVÍME, NA CO TRÉNUJEME, PROTOŽE SE KVŮLI PANDEMII NEUSTÁLE RUŠÍ NAPLÁNOVANÉ TURNAJE.

STUDENT
REVUE